

လွမ်းစေတီမှာကြွတဲ့အသည်း

ဘဒ္ဒန္တတေရနိယ (တက္ကသိုလ်နေမင်း)

လက်ထောက်စာကြည့်တိုက်မှူး



သားတော်စေတီ

မိခင်ပုဏ္ဏားမကြီးက သားကို နေ့စဉ်သတိရနေ၏။ တသသနှင့်လွမ်းရသည် မှာ လည်း ကြာပြီ၊ တစ်ယောက်တည်းသောသားမို့ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နေခဲ့ရသည် ၊ ကြည့်လို့ မဝခဲ့၊ ပညာရေးမို့သာ လွှတ်လိုက်ရသည် ၊ လွမ်းရလွန်းလို့ ရင်ထဲမှာ နာရကျင်ရတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေပင် ပြည့်နှက်နေလေပြီ၊ တစ်နေ့တွင် ကား မအောင့်နိုင်၍ ပုဏ္ဏားကြီးအား ပူဆာမိ၏ -

"ဘယ်နှယ့်လဲရှင်၊ ကိုယ့်သားသွားတာ ကြာလှပြီမဟုတ်လား၊ စာလည်း မလာ၊ လူလည်း မရောက်၊ သတင်းလည်း မကြားရ၊ လိုက်ပါ ဦးမှပေါ့ရှင်"

ရင်နှင့်နှင့်ဖြင့် ရန်တွေ့ပြော-ပြောသောအခါ ဖခင်သင်္ခပုဏ္ဏားကြီးက သူ့အလုပ်ကိုလက်မှ ချ၍ ခေါင်းထောင်လာ၏။ မျက်စိမျက်နှာတို့ ကို ပွတ်သပ်နေသည် ။ ပြီးမှ -

"အိမ်း . . . ဟုတ်ပေသားပဲ၊ အတော်တောင်ကြာသွားပြီမှ ကိုး၊ တို့သားကြီး"ဟူ၍ နှုတ်ကရွတ်ဆိုထောက်ခံရင်း နောက်ပြန်စဉ်းစား၍ ငေးမောနေမိ၏။ ဟုတ်ပါသည် - အခုဆိုရင် (၄)နှစ်လောက်တောင် ကျော်သွားပြီထင်သည် ။

"သားကြီး" ဆိုသည် မှာ "သုသိမ" ဖြစ်၏။ အသက် (၁၆)နှစ်အရွယ်

က မိခင်ဖခင်တို့ အား ပန်ကြားပြီး ပညာသင်ကြားရန် ဗာရာဏသီပြည် သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ။ အချိန်တန်အရွယ်ရောက်လာလျှင် "ပညာသင် ရတယ်" ဆိုတာထုံးစံမဟုတ်လား၊ ပညာမတတ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ သွားခါနီးမှ ဖခင်ကြီးက မှာ လိုက်သေး၏ -

"ဗာရာဏသီမှာ ဖေဖေသူငယ်ချင်း ပါမောက္ခဆရာကြီးရှိတာပဲကွ၊ သူ့ဆီသွားသင်"

အဆုံးဆိုတာကို မမြင်နိုင်သေး

သုသိမသည် ဗာရာဏသီပြည်၊ ပါမောက္ခဆရာကြီးထံ ချောမောစွာ ရောက်သွားပါ၏။ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ၍ ဆရာကြီးက သူငယ်ချင်း ၏ သားမှန်း သိလေပြီ၊ သုသိမသည် ဆရာကြီးထံမှာ ပညာတွေသင်ယူခဲ့ ၏။ တစ်နေ့-တစ်နေ့လျှင် အတတ်ပညာတွေ မန္တန်တွေများ စွာ- များ စွာ သင်ယူသည်။ ။

သင်ယူပြီးသမျှကိုလည်း မမေ့မပျောက်အောင် မှတ်သား ထား၏။

ယခုဆိုလျှင် ပညာသင်ခဲ့သည့်နှစ်တွေပင် ကြာညောင်းလာခဲ့ပြီ၊ မန္တန် တွေလည်း များ လှပြီ၊ သို့သော် မန္တန်တို့ ၏ အနှစ်သာရကို ရှာဖွေသော အခါ အစနှင့်အလယ်ကိုသာ မြင်ရသည် ၊ အဆုံးကို မမြင်နိုင်အောင်ဖြစ် နေတော့၏။

ဆရာကြီးထံချဉ်းကပ်၍ "ဆရာကြီးမန္တန်တွေရဲ့ အနှစ်သာရအစနှင့် အလယ်ကိုသာ မြင်ရပါသည်။ ။ အဆုံးကိုမမြင်ရပါကလား။" ဟု မေးလျှ

င်ဆရာကြီးက "အိမ်း . . . ငါလည်း အဆုံးကို မမြင်"ဟု ရိုးရိုးပင်ဝန်ခံလေသည်။

"ဒီလိုဆိုလျှင်အဆုံးကို မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေမြင်ပါသလဲဆရာကြီး" လို့ ထပ်ဆင့်မေးသော အခါ "ဟိုး . . . ဣသိပတန မိဂဒုန်တောမှာ ရဟန်းပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေရှိတယ်ကွ၊ သူတို့ တော့ မြင်နိုင်ကောင်းမြင်နိုင်မယ် ၊ သူတို့ ထံသွားမေးချေ" ဟူ၍ ခွင့်ပြုသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးဖြစ်၍ သွား

သုသိမသည် ရဟန်းပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ထံ ချဉ်းကပ်၍ မေးမြန်း၏။ "အရှင်မြတ်တို့ ဘုရား မန္တန်ပညာရပ်တို့ ၏ အဆုံးကို မြင်ကြပါသလား" "မြင်တာပေါ့ကွယ့်" "မြင်ပါလျှင် တပည့်တော်အား သင်ပြပေးပါလားဘုရား" "တို့ က ရဟန်းဖြစ်တဲ့ သူကိုမှ သင်ပေးကြတာကွယ့်" ဟု မိန့်တော်မူကြ၏။ သို့နှင့်ပညာလိုချင်၍ ခေါင်းတုံးတုံးလိုက်သည် ၊ ပြီးလျှင် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုဝတ်၍ ရဟန်းပြုလိုက်ရတော့သည်။

ရဟန်းပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ က ဦးစွာပထမ "ဒီလိုဝတ်ရတယ်ကွယ့်၊ ဒီလိုရုံရတယ်ကွယ့်" စသည် ဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတို့ ကို သင်ပေးကြ၏။ ပြီးလျှင် သီလပြည့်စုံအောင် ဆုံးမတော်မူကြသည် ၊ ထို့နောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရပုံတွေ၊ အဲဒါတွေပြီးတော့ (ဘင်္ဂ-ဆိုတဲ့)အပျက်၊ အဲဒီအပျက်ရဲ့ အဆုံး(ဘင်္ဂစွန်း)ကို မြင်နိုင်တဲ့ နည်းတွေ သင်ပေးတော်မူကြသည်။

ထိုနည်းတွေအတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုက်ရာ ရှေးပါရမီ

ဓာတ်ခံပါသူဖြစ်၍ မကြာမီ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါး ဖြစ်၍ သွားတော့၏။ " အဆုံး"ကို မြင်၍ သွားလေပြီ။

ဘယ်မှ မကြွပါနဲ့ ဘုရားတဲ့

သုသိမသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်သွားပြီးနောက် ချမ်းမြေ့စွာနေရန် အကျိုးငှာလည်းကောင်း၊ လူသူအများအား ချီးမြှောက်ရန်အကျိုးငှာလည်းကောင်း တစ်ရွာမှ တစ်ရွာ၊ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့၊ တစ်နယ်မှ တစ်နယ် လှည့်လည်ပြောင်းရွှေ့ သီတင်းသုံးတော်မူသည်။ ။

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်း၍ စိမ်းစိုညိုသန်းသောတောင်တန်းကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့၏ ၊ ထိုတောင်တန်းကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ထိုတောင်တန်းကြီးမှ လှမ်း၍ ကြည့်လျှင် ခေါင်မိုး ဖွေးဖွေးမြင်နေရသော မြို့ကလေးသို့ဆွမ်းခံကြသည်။ ။

ထိုမြို့ကလေးကား တစ်နေ့တစ်နေ့နှင့် ဆွမ်းခံကြ၍ သုသိမပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ချီးမြှောက်မှုကို များစွာခံယူရသော မြို့ကလေးဖြစ်လာ၏။ အားလုံးကကြည်ညိုကြသည်။ ။ ကြာသော် ရင်းနှီးလာ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မသိသူမရှိသလောက်ဖြစ်လာသည်။ ။

"ဘယ်မှ မကြွပါနဲ့ ဘုရား၊ ဒီတောင်တန်းမှာ ပဲ အမြဲသီတင်းသုံးပြီး တပည့်တော်တို့ ကို ချီးမြှောက်တော်မူပါဘုရား" ဟူ၍ ပင်ပိုင်း၍ လျှောက်ထားနေကြပြီ။ ချီးမြှောက်ရန်အကြောင်းရှိ၍ ရွှေ့ပြောင်းလာခဲ့သော နေရာပေါင်းလည်း များ ခဲ့ပြီ။ ချီးမြှောက်မှုတွေလည်း ပြုခဲ့ပြီ။ ဤတောင်

တန်းသည် လည်း အေးချမ်းလှပေ၏။ သင့်လည်း သင့်မြတ်လှပေသည် ၊
ဝိုင်း၍ လည်း လျှောက်ထား နေကြပြီ။

ဤသို့လုံးဝိုက်ကာ စကားတုံ့မပြန်ဘဲ ခပ်မဆိတ်ပင်နေတော်မူလို
က်၏။ ဤသို့သော လက္ခဏာကို ကြည့်၍ "တို့ လျှောက်ထားချက်ကို လ
က်ခံပြီ"ဟု သိလိုက်ကြလေသည် ။

သားပျောက်ရှာပုံတော်

ဖခင် သင်္ချေပုဏ္ဏားကြီးသည် မိခင်ပုဏ္ဏားမကြီး၏ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြ
င့် အရေးဆိုမှုကြောင့် သားထံကိုလိုက်လာခဲ့ရ၏။ ပထမဗာရာဏသီသို့
သွားရသည် ။ သူငယ်ချင်းဆရာကြီးထံဝင်သောအခါ သားကိုမတွေ့ရ "
ဟိုက်"ခနဲမောသွားရ၏။ အကျိုးအကြောင်းမေးသောအခါ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ
တို့ ထံ သွားကြောင်း ပြောပြသည် ။

ဆရာကြီးညွှန်ကြားလိုက်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ထံ လိုက်၍ မေးသော
အခါ "နေရာပြောင်း သွားပြီ"ဟု ဆိုကြ၏။ ထိုပြောင်းသွားသောနေရာ
ကို လိုက်ရပြန်သည် ။ စုံစမ်းမေးမြန်းသောအခါ
"နောက်တစ်နေရာပြောင်းသွားပြန်ပြီ" ဟု ကြားရပြန်၏။
သို့နှင့်လိုက်ရပြန်သည် ၊ ထိုနေရာကလည်း "ပြောင်းသွားပြန်ပြီ"ဟု ဆို
လိုက်ပြန်၏။ ပုဏ္ဏားကြီးက "အို . . . တစ်နေ့တွေ့ရမှာ ပေါ့" ဟု ကိုယ့်ကို
ယ်ကိုယ်အားပေးပြီး ခရီးဆက်ခဲ့သည် ။

သည် လိုနှင့် ဖခင်ပုဏ္ဏားကြီးမှာ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက်၊ လူတွေ့တို

င်းမေးခဲ့ရ၏။ နယ်ပေါင်း လည်း စုံပြီ၊ မေးခဲ့ရပေါင်းလည်း များ ပြီ၊ ပင်ပန်းလှလေပြီ၊ မောလှလည်း မောလှပြီ၊ တွေ့ကားမတွေ့ရသေး၊ တွေ့ကားမတွေ့ရသေး၊ မတွေ့ရသေးသော်လည်း "သုသိမ"ဆိုတဲ့ နာမည် အစအနကိုတော့ သတင်းရနေသည် ၊ သို့အတွက်အားတက်ရပါ၏။ အားတက်စွာဖြင့် ဆက်လက်၍ သားပျောက်ရှာပုံတော်ဖွင့်နေရရှာသည် ။

ရွာပေါင်းများ စွာ၊ နေရာပေါင်းများ စွာကျော်လွန်၍ တောင်တန်းကြီးတစ်သွယ်နှင့်နီးသော မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်သွားတော့၏။ မြို့တံခါးဝအနီးတွင် ထုံးသင်္ကန်းဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် အဝေးကပင်မြင်နိုင်သည့် စေတီကြီးတစ်ဆူကိုတွေ့ရသည် ။ လူတွေကလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ၊ ကွင်းပြင်ကြီးအပြည့်မျှ စည်ကားလှပါဘိ၊ ဘာတွေများ လုပ်နေကြတာပါလိမ့်။

သိလိုဇာနည် ဟော . . . တွေ့ပါပြီ

"ထိုလူအုပ်ကြီးဆီသို့သွားလျှင် သူ့သားအကြောင်းကို သိသူတစ်စုံတစ်ယောက် ရှိကောင်းတန်ရဲ့ " ပုဏ္ဏားကြီးအတွေးဝင်လာ၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လူအုပ်ကြီးရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည် ၊ အနားသို့ရောက်သောအခါ သူသိလိုရာကိုစွတ်၍ နီးရာပုဂ္ဂိုလ်အားမေးတော့၏ -

"ဒီမယ်ခင်ဗျာ- မိတ်ဆွေတို့ ဒီနယ်မှာ "သုသိမ"ဆိုတဲ့ လူရွယ် တစ်ယောက်ကြားဖူးပါသလား"

"ကြားဖူးတာပေါ့"

"ဪ... ရင်းရင်းနှီးနှီးကော သိဖူးပါသလား"

"ဟာ... သိဖူးတာပေါ့ဗျ"

"ဒါဖြင့် - သူဘယ်မှာ လဲ ဟင်"

ပုဏ္ဏားကြီးကသိလိုဇောဖြင့် အရေးတကြီးအငမ်းမရဖြစ်လာ၏။
ပြူးပြူးပျာပျာမေးတော့သည် ၊ သူကအရေးကြီးသလောက် တစ်ဖက်လူ
ကမူ အေးအေးဆေးဆေးပင်၊ ဤသို့ဖြစ်နေသည် ကိုပင် ကြာရှည်မဆိုင်း
နိုင်၍ တောင်းပန်တိုးလျှိုး၏။

"ပြောပါဗျ"

"သူဟာ ဒီစေတီပေါ့"

"ဘာ-ဗျ"

ပုဏ္ဏားကြီးက သူနားမလည်နိုင်တဲ့ စကားလုံးဖြစ်နေ၍ အံ့အားသင့်
မှုကြီးစွာဖြင့် ထပ်မံမေးနေပြန်သည် ၊ ပို၍ လည်း မျက်လုံးကျယ်လာ
တော့၏။

"သူဟာ - စေတီ"

"ရှင်းအောင်ပြောစမ်းပါဗျ"

"အော်... ဝေါ- သုသိမဆိုတဲ့ လူရွယ်ဟာ ကျုပ်တို့ သိရသလောက်
ဆိုရင် ဗာရာဏသီမှာ ပညာသင်၊ ဗေဒင်သုံးပုံတစ်ဖက်ကမ်းရောက်၊ ပြီး
တော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတို့ ထံသွား၊ အဲဒီမှာ တရားတွေအားထုတ်၊
ပစ္စေကဗုဒ္ဓါရဟန္တာဖြစ်။

တစ်မြို့ကတစ်မြို့၊ တစ်နယ်ကတစ်နယ်ကို ပြောင်းပြောင်းပြီးလာ
ရာက ကျုပ်တို့ ဟောဟို တောင်တန်းကြီးမှာ သီတင်းသုံး၊ ဒီမြို့မှာ ဆွမ်း

ခံကြွလေ့ရှိတယ်ဗျ၊ အားလုံးကြည်ညိုကြတယ်။

အခုသူပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလို့ ၊ ကျုပ်တို့ ကမီးသင်္ဂြိုဟ်၊
ဓာတ်တော်တွေယူပြီး စေတီတည်ထား၊ ဒီကနေ့ထီးတင်ပွဲ . . ."

"အံမယ်လေး - ဗျ"

ပုဏ္ဏားကြီးသည် ဖြေကြားသူ၏ စကားအဆုံးတွင် သူ့ခေါင်းထဲ၌ "ဒိုင်း"ခနဲဖြစ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ပါးစပ်မှ လည်း အံ့အားသင့်ကြီးသင့်၍ "အံမယ်လေးဗျ"ဟူ၍ အော်ဟစ်မိသွား၏။ ယင်းနောက်တွင် "မိုက်"ခနဲဖြစ်ကာ မြေပြင်ပေါ်သို့ "ဘိုင်း"ခနဲလဲမူးမေ့ကျသွားတော့သည် ။

ပူပြင်းသောက ရင်ဝလှိုက်ဆူ

အနီးရှိလူတို့ ကို ကူညီဖေးမထူပေးကြ၏။ သတိရအောင် ပြုစုပေးကြသည် ၊ "ဘယ်က ဧည့်သည် လဲ" ဟူ၍ လည်း တစ်ဦးကို တစ်ဦးမျက်ကလူးဆန်ပျာမေးကြ၏။ အကဲခတ်ကြသည် ။

အတန်ကြာသောအခါမှ ပုဏ္ဏားကြီးသည် အနည်းငယ် သတိရလူးလွန်လာရင်း ရှိုက်ကြီးတင် ဖြစ်လာပြန်၏။ မြေကြီးကိုလက်ဖြင့် ပုတ်ကာ ပုတ်ကာ တအားကုန်အော်ဟစ်၍ အားရပါးရငိုကြွေး ပြန်လေသည် ။

"ဟော . . . ဘာဖြစ်တာလဲတဲ့ "၊ ပရိသတ်လူအုပ်ကြီးက အံ့အားသင့်နေကြ၏။ "ဘာကြောင့်များ သည် လူကြီး သည် မျှလောက်ပူပြင်းသောက ရင်ဝလှိုက်ဆူသည်အကျွမ်းမျှ ငိုကြွေးရပါလိမ့်မည်နည်း" အကြောင်းရင်းကိုမည်သူမျှ မသိကြ။

နောက်မှ ဝိုင်း၍ မေးသောအခါ "သုသိမ" ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ ဖခင်ကြီး နေကြောင်း သိကြရတော့၏။ ထိုအခါတွင် မှ "ဟာ"ခနဲ "ဟင်"ခနဲ "အို"ခနဲ အာမေဠိတ်သံများ ဆိုကြပြီးလျှင် ပို၍ ပို၍ ဝိုင်းအံ့လာကြတော့သည် ။ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အနီးသို့ကပ်လာကြ၏။ ပြီးမှ ကျွတ်-ကျွတ်ချင်း ထပ်အောင် စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့် ကရုဏာသက်ကြလေတော့သည် ။

ပုဏ္ဏားကြီးသည် မြေပြင်ပေါ်လဲကျနေရာမှ အားယူ၍ ကြဲထပြီးလျှင် စေတီရှိရာသို့ တအားကုန်တစ်ဟု န်ထိုး အပြေးကလေး သွားလိုက်၏။

ပြီးမှ စေတီကို တအားသိမ်းကျူးဖက်ပြီးလျှင် တအိအိနှင့်ငိုနေပြန်ရှာသည်။ ၊ ဣန္ဒြေကိုပင်မဆည်နိုင်၊ မျက်ရည်တွေရွဲစို့၊ အငိုတစ်ဝက် အပြောတစ်ဝက်နှင့်-

"အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မင့်အမေကို ငါဘယ်လိုလုပ်ပြန်ပြောရမလဲ သားရဲ့ "

ပါးစပ်က ဗရွတ်ဗဒေါက်ပြောရင်း ငိုကြွေးပြန်လေ၏။
ဘေးကမြင်ရကြားရသူအပေါင်းမှာ ရင်ထဲမသက်သာ၊ မချီအောင် နာကျင်လာကြရတော့သည်။ ။

သင်္ခပုဏ္ဏားကြီးသည် ရင်ထဲရှိသမျှဖွင့်ဟပြောဆိုအားရအောင်ငိုပြီးမှ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် စေတီတော်ကို လက်ယာရစ်လှည့်ပတ်နေ၏။ သုံးပတ်ပြည့်အောင် လေးလေးမြတ်မြတ် လှည့်ပတ် နေသည်။ ။

မမှ ဝိတ်သောမျက်စိ မဝသောအကြည့်ဖြင့်

ထို့နောက်တွင် မှ မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြင့် စေတီရင်ပြင်ပေါ် တံမြက်စည်းလှည်းခြင်း၊ အဝတ်ဖြင့်သဲများ သယ်၍ သဲဖြူခင်းခြင်း၊ ပါလာသော ရေတကောင်းမှ ရေတို့ ဖြင့်ဖျန်းခြင်း၊ တောပန်း ကလေးများကိုရှာ၍ ဆွတ်ခူးပူဇော်ခြင်းများ ပြုလုပ်နေ၏။ ပြီးလျှင် အပေါ်ခြံအဝတ်ကို တိုင်ဖျားတွင် တံခွန်ထူလျက် တလူလူ နေအောင်လှူဒါန်း လိုက်လေသည်။ ။

ထို့နောက် ပုဏ္ဏားကြီးသည် စေတီတော်ကို အားရပါးရဝအောင်

အကြိမ်ကြိမ်ဦးချနေပြန်၏။ သို့သော်မဝ၊ မျက်ရည်တွေသာ "ဖျော"ခနဲ ကျလာပြန်သည် ၊ နှုတ်ကလည်း ပြောချင်တဲ့ စကားလုံးတွေ ကုန်သေးဟန်မတူ၊ ပြောဖို့ ရန်ဟန်ပြင်နေပြန်၏။ ပြီးမှ မျက်နှာကိုမော့၍ မမှီတ်သောမျက်စိဖြင့် စေတီတော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေရှာပြန်သည် ၊ သို့သော် အားမရနိုင်မဝနိုင်၊ မည်သူတွေ ကယ်နိုင်ကြမည်နည်း၊ "ကယ်ကြပါဦး"

မျက်လုံးအစုံတို့ မှ မျက်ရည်တွေကတဖြိုင်ဖြိုင်၊ လွမ်းစကိုလည်း မသိမ်းနိုင်၊ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် အားယူထပြီးမှ နှုတ်ကလည်း ရွရွ-ရွရွနှင့် သူများ မကြားနိုင်သော စကားလုံးတို့ ကို ရွတ်ဆိုကာ မသဲမကွဲသော ငိုသံတို့ဖြင့် ပြန်ဖို့ ရန်ဟန်ပြင်ရတော့သည် ။ ပြန်ကားမပြန်ချင်သေး။

မျက်စိသူငယ်ဖြင့် ဧည့်သည် ခမျာ သင်္ခပုဏ္ဏားကြီးသည် ယခုတစ်ဦးတည်းပြန်ရပါတော့မည်၊ သို့ဖြစ်၍ လာခဲ့သော လမ်းဘက်ကိုမျက်နှာမူလိုက်ရတော့၏။ ပြီးမှ နောက်သို့ပြန်ကြည့် ပြန်ကြည့်နှင့် ဇာတိဌာနေသို့ မျက်နှာအိုအိုဖြင့် ပြန်သွားရှာလေသည် ။

သားတော်စေတီကား ပြန်တော့မည့်ဖခင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်သလိုလို၊ မိခင်ကြီးအတွက် ဩဝါဒစကားများမှာ ကြားနေသလိုလို၊ အားလုံးအတွက်ခြံ၍ "ရတက်မအေးပူဆွေးသောက မရောက်ကြနှင့်၊ ဖြစ်သမျှပျက်ဖို့ ချည်းပဲ၊ အပျက်အဆုံး(အစွန်း)ကိုသာ မြင်အောင်ကြည့်ကြ"လို့ ဩဝါဒပေးသလိုလိုဟန်ဖြင့် ကျန်ရစ် တော့သတည်း။

ယခုအခါတွင် မူ "သားတော်စေတီ"မှာ မြို့တံခါးဝတွင် ကိုလုံးတော်မှ ထုံးဖြူရောင်က တလွင်လွင်၊ ထိပ်ဖူးတော်မှ နေရောင်တွေရွှေရောင်တို့ က အမျှင်-အမျှင်၊ ဆည်းလည်း သံတို့ ကလည်း လေပင့်တိုင်းတချင်ချင်ဖြင့် နေ့စဉ်တရားဓမ္မဟောပြနေသလို ဖြစ်တော့

သည်။ အင်း . . . အနိစ္စ ဒုက္ခ အနတ္တ။

(မြတ်စွာဘုရားက ဤဇာတ်တော်ကို ပေါင်းပြသောအခါ "ဟို . . . အဲဒီတုန်းက သင်္ခပုဏ္ဏား ကြီးဆိုတာ တခြားသူများမှတ်မနေကြပါနဲ့ ၊ ငါဘုရားပဲ"ဟု ကြေကွဲဖွယ်ရာဇာတ်အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ဟောပြောတော်မူပါသည်။)

(တစ်ဘဝသာသနာဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တဃောသီတရေးသားအပ်သော မိုးကုတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ တစ်ဘဝသာသနာကျမ်းမှ)

လွမ်းစေတီမှာ ကြွေတဲ့ အသည်း

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကို ဗုဒ္ဓပဏာမအနေနဲ့ ရှိခိုးကြရအောင်။

မကွေးတိုင်းဒေသကြီး ပခုက္ကူမြို့၊ အမှတ်(၆)ရပ်ကွက် ကုသိနာရုံကျောင်းတိုက်အတွင်း၌ အောင်တံခွန်ရွှေထီးတော်နှင့်တကွ အများ ပေါင်းစုကောင်းမှုမင်္ဂလာဖြင့် တည်ထားတော်မူလျက်ရှိသော ရွှေတိဂုံပုံတူပွားရှစ်မျက်နှာစေတီတော်မြတ် (၄)နှစ်ပြည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဗုဒ္ဓပူဇော်ယဉ်တော်မှာ ဓမ္မဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်သည့်အနေဖြင့် ပထမညအရှင်ပညာနန္ဒ(သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ) ရန်ကုန်၊ အင်းစိန်ဆရာတော် ။ ဒုတိယည အရှင်ကေသရ (သာသနဓဇဓမ္မာစရိယ) တက္ကသိုလ်နေမင်း၊ ရန်ကုန်သံဃတက္ကသိုလ် ဆရာတော်တစ်ပါး တစ်ည၊ တစ်ပါး တစ်ည စ

ကားအလှတွေနဲ့ ဒို့ဒကာ ဒကာမတွေကို အပါးဝမှာ နားချပြီး ဟောတော်
မူသွားကြတယ်။ ဒီနေ့ည ဘုန်းဘုန်းဟောမည့်တရားကတော့ "လွမ်းစေ
တီမှာ ကြွေတဲ့ အသည်း"ဆိုတဲ့ ဓမ္မဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ဟောသွားမှာ ဖြစ်ပါ
တယ်။ သို့ဖြစ်၍ တရားပိုင်ရှင်ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို န
မော တဿ သုံးကြိမ် ညီညာဖျဖျ ရွတ်ဆိုပူဇော်၍ ပလ္လင်ဖွင့်ကြပါစို့ -
